

Kto sleduje tvoje kroky?

VIDÍM TVA

CLARE
MACKINTOSH

Ljndeni

Vidím ťa

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Clare Mackintosh

Vidím ťa – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

VIDÍM
ŤA

CLARE MACKINTOSH

VIDÍM
ŤA

Ljndeni

Copyright © Clare Mackintosh, 2016 Translation © Tamara
Chovanová, 2020 Cover Design © Tereza Králová, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1925-4

ISBN e-knihy 978-80-566-1986-5 (1. zverejnenie, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-1987-2 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-1985-8 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

Mojim rodičom, ktorí ma tak veľa naučili.

Podakovanie

Je všeobecne známe, že druhá kniha vie dať autorovi zabráť, a táto by sa nedostala na svetlo sveta bez podpory, vedenia a praktickej pomoci mnohých veľkorysých ľudí. Úprimne ďakujem Guyovi Mayhewovi, Davidovi Shipperleemu, Samovi Blackburnovi, Garymu Fergusonovi, Darrenovi Woodsovi a Joanne Harveyovej za pomoc pri rešeršovaní. Všetky chyby sú moje a pri písaní som výdatne používala umeleckú licenciu. Zvláštna vďaka patrí Andrewovi Robinsonovi, ktorý mi venoval toľko svojho času, že som ho obsadila do tejto knihy.

Ďakujem Charlotte Beresfordovej, Merilyn Daviesovej a Shanovi Kirkovi za plodné diskusie o zápletke a kontrolné čítanie a Sally Boormanovej, Rachel Lovelockovej a Paulovi Powellovi za to, že štedro zvyšovali ponuky na dobročinných aukciách o právo dať svoje meno nejakej postave.

Život spisovateľov je často osamelý. Môj život veľmi obohacujú komunity na Twitteri, Instagrame a Facebooku, ktorých členovia majú vždy naporúdzi povzbudivé slová, virtuálne poháre šampanského a nápady, ako pomenovať morča. V onlinovom aj skutočnom živote ma stále ohromuje veľkorysosť detektívkarských kolegov – neviem si predstaviť nič povzbudzujúcejšie. Spisovatelia sú skvelá partia.

Mám šťastie, že ma zastupuje najlepšia literárna agentka vo svojom odbore Sheila Crowleyová, a som nesmierne hrdá, že som autorkou agentúry Curtis Brown. Ďakujem najmä Rebecce Ritchiovej a Abbie Greavesovej za ich podporu.

Nebola by som ani spolovice taká dobrá autorka bez talentu a porozumenia mojej editorky Lucy Malagoniovej, je s ňou radosť pracovať. Tím vo vydavateľstve Little, Brown je výnimočný a ďakujem Kirsteen Astorovej, Rachel Wilkiovej, Emme Williamsovej, Thalii Proctorovej, Anne O'Brienovej, Andy Hineovej, Kate Hibbertovej a Helene Doreeovej za ich nadšenie a obetavosť.

Mala by existovať nejaká cena pre rodiny spisovateľov, ktorí sa musia vyrovnávať s náladovosťou, termínmi, prihorenými večerami a oneskoreným rozvážaním detí do školy. Keďže nemám nijaké medaily, venujem svoju lásku a vďaku Robovi, Joshovi, Evie a Georgeovi – ste svetlo môjho života a len vďaka vám môžem písať.

Napokon ďakujem z celého srdca kníhkupcom, knihovníkom a čitateľom, ktorým sa tak veľmi páčila moja prvá kniha *Prečo si ma tu nechaj?*, že sa z nej stal bestseller. Som vám veľmi vďačná a dúfam, že rovnako sa vám zapáči *Vidím ťa*.

*Každý deň robíš to isté.
Presne vieš, kam ideš.
A nielen ty.*

I

Muž stojí tak blízko za mnou, až mi od jeho dychu zvlhne šija. Pohnem nohu o pár centimetrov dopredu a pritisnem sa na sivý kabát, páchne ako mokrý pes. Mám pocit, že od začiatku novembra neprestalo pršať, a z rozhorúčených tiel natlačených na seba stúpa para. Na stehno sa mi tlačí príručný kufrík. Keď vlak hegne pri zatáčaní, udrží ma vo vzpriamej polohe len masa okolitých ľudí, nechtiac sa opriem o sivý kabát, aby som udržala rovnováhu. Na zastávke Tower Hill vozeň vypluje zo desať cestujúcich a zhltnú ďalších dvadsať, všetci sú rozhodnutí dostať sa na víkend čím skôr domov.

„Postúpte ďalej do vozňa!“ ozve sa hlásenie.

Nikto sa ani nepohne.

Sivý kabát odíde a ja zaujmem jeho miesto hlavne preto, lebo sa teraz môžem držať zábradlia a necítim na šiji DNA neznámeho muža. Moja kabelka sa ocitne za mnou, tak ju potiahnem pred seba. Dvaja japonskí turisti majú na hrudiach obrovské ruksaky, ktoré zaberajú miesto ďalších dvoch ľudí. Žena na druhej strane vozňa si všimne, že na nich hľadím, zachytí môj pohľad a urobí solidárnu grimasu. Na okamih sa jej zadívam do očí, potom sklopím zrak na svoje nohy. Topánky okolo mňa sú rôznorodé – pánske sú veľké a lesknú sa pod pásikavými nohavicami, dámske sú pestrofarebné, majú vysoké podpätky a prsty natlačené do nemožne úzkych špičiek. Medzi nohami vidím nepriehľadné čierne nylonky končiace v žiarivo bielych teniskách. Ich majiteľka je skrytá, ale predstavujem si, že má čosi vyše dvadsať, zá-

vratne vysoké kancelárske ihličky má strčené vo veľkej taške alebo v zásuvke v práci.

Cez deň nikdy nenosím vysoké podpätky. V podstate som sa nevyzula zo šnurovacích topánok, odkedy som otehotnela a čakala Justina, a pri pokladnici v Tesco ani pri prehovárání batolaťa, aby stúpalo do kopca, nemajú podpätky čo hľadať. Teraz som už dosť stará, aby som mala rozum. Hodinu trávim vo vlaku cestou do práce, hodinu cestou domov. Potkynam sa na rozbitých eskalátoroch, kľúčujem medzi buginami alebo bicyklami. A prečo? Aby som mala nohy v lodičkách osem hodín pod kancelárskym stolom? Odložím si lodičky na sviatky. Do práce nosím rovnošatu pozostávajúcu z čiernych nohavíc a rôznych strečových topov, ktoré netreba žehliť, a toto oblečenie je dosť elegantné, aby som v ňom mohla chodiť do práce. V spodnej zásuvke mám sweater na rušné dni, keď sa dvere stále otvárajú a teplo uniká s každým nádejnym klientom.

Vlak zastane a pretlačím sa von na nástupište. Odtiaľto chodievam nadzemnou dopravou, a hoci je často rovnako nabitá, mám ju radšej. V podzemí som nesvoja, nemôžem dýchať, hoci viem, že to je len v mojej hlave. Snívam o práci, kam by som mohla chodiť peši, ale to sa mi nikdy nepodarí – jediné slušne platené pracovné miesta sú v centre mesta, jediné bývanie, na ktoré si človek môže vziať hypotéku, je na jeho okraji.

Musím na vlak čakať a zo stojana pri automate na cestovné lístky si vezmem *London Gazette*. Titulky sú patrične pochmúrne, veď je piatok 13. novembra. Polícia odhalila ďalší plánovaný teroristický útok – na prvých troch stranách sú fotky výbušnín, ktoré našli v byte v severnom Londýne. Pozerám na fotky fúzatých zatknutých mužov a prejdem na miesto pri tabuľke, keď sa otvoria dvere na vozni. Vďaka tomu, že starostlivo zaujmem správne miesto, môžem vkľz-

nuť do svojho obľúbeného kútika, prv než je vozeň nabitý. Na samý koniec uličky, kde sa môžem oprieť o sklený panel. Zvyšok vozňa sa rýchlo zaplní a poobzerám sa po stojacich ľuďoch, odľahne mi, že nevidím nijakého starčeka ani tehotnú ženu. Hoci mám topánky na nízkych podpätkoch, nohy ma bolia, lebo som takmer celý deň stála pri registračkách. Nie je mojou úlohou zakladať papiere na miesto. Má to na starosti dievčina, ktorá xeroxuje detaily nehnuteľností a má udržiavať poriadok v registračkách, ale odišla na dva týždne na Malorku a dnes som zistila, že to nerobila už celé týždne. Našla som bytové priestory medzi nebytovými a ponuky na predaj zmiešané s ponukami na prenájom. Dopusť som sa chyby a povedala som to nahlas.

„Bude dobre, ak v tom urobíš poriadok, Zoe,“ povedal Graham. A tak som sa nevenovala objednávaníu prehliadok, ale stála som v prievane na chodbe pred Grahamovou kanceláriou a ľutovala som, že som otvorila ústa. Pracovať vo firme Hallow & Reed nie je zlé. Pôvodne som tam chodila raz do týždňa a viedla účtovníctvo, potom vedúca kancelárie odišla na materskú a Graham mi navrhol, aby som nastúpila na jej miesto. Som účtovníčka, nie osobná asistentka, ale ponúkli mi slušný plat, a keďže som v tom čase stratila pár klientov, chopila som sa príležitosti. Prešli tri roky a stále som tam.

Keď dorazíme ku Canada Water, vozeň sa vyprázdni a ľudia, ktorí stoja, sa rozhodli stáť z vlastnej vôle. Muž sediaci vedľa mňa má nohy tak naširoko rozkročené, že ja musím nohy vytočiť nabok, a keď pozriem na cestujúcich oproti, dvaja iní muži sedia rovnako. Je to vedomé? Alebo je za tým vrodená túžba chlapov byť väčší ako ostatní? Žena na sedadle predou mnou posunie nákupnú tašku a začujem neomylné cinknutie vínovej fľaše. Dúfam, že Simon strčil fľašu do chladničky – bol to dlhý týždeň a teraz netúžim po inom, len schúliť sa na pohovke a pozeráť televíziu.

V *London Gazette* sa bývalý finalista súťaže *X Factor* sťažuje, že naňho „dolieha sláva“ a väčšiu časť strany venujú debate o práve na súkromie. Čítam, ale slová nevnímam, len pozerám na fotky a prebehnem pohľadom titulky, aby som bola v obraze. Nespomínam si, kedy som naposledy čítala celé noviny alebo si pozrela v televízii správy od začiatku do konca. Pri raňajkách zachytím útržky Sky News alebo cestou do práce si prečítam titulky v novinách ponad niečie plece.

Vlak zrazu zastane medzi stanicami Sydenham a Crystal Palace. Na druhej strane vozňa si ktosi frustrovane vzdychne, ale nenamáham sa pozrieť kto. Už je tma, a keď hľadím do okien, vidím len svoju tvár, ešte bledšiu než v skutočnosti a pokropenú dažďom. Zložím si okuliare a pošúcham si preliačiny, ktoré mi po nich zostali na koreni nosa. Počujeme praskanie hlásenia, ale je také tlmené a poznačené prízvukom, že nikto nevie, o čo ide. Môže to byť čokoľvek od zlyhania signalizácie po telo na koľajach.

Dúfam, že nejde o telo. Myslím na pohár vína a na to, že Simon mi masíruje chodidlá na pohovke, potom sa cítim previnilo, že myslím na svoje pohodlie, nie na nejakého chudáka samovraha. Som si istá, že nejde o telo. Telá tam bývajú v pondelok ráno, nie v piatok večer, keď je práca ďaleko a čakajú nás blažené dva dni voľna.

Zaškrípu brzdy a zavládne ticho. Nech ide o čokoľvek, chvíľu sa zdržíme.

„To nie je dobré znamenie,“ poznamená muž vedľa mňa.

„Hm,“ zamrmlm nezáväzne. Ďalej prevraciam novinové stránky, ale šport ma nezaujíma a na konci sú samé inzeráty a divadelné recenzie. Týmto tempom prídem domov až po siedmej, na večeru sa budeme musieť uskromniť s niečím ľahkým, nemôžem upiecť kura, ako som plánovala. Cez týždeň varí Simon, ja varím v piatok večer a cez víkend. Keby

som ho požiadala, varil by aj vtedy, ale to som nechcela. Nemôžem od neho vyžadovať, aby varil pre nás a pre moje deti každý večer. Možno kúpim niečo v samoobslužnej reštaurácii.

Preskočím ekonomickú rubriku a pozriem na krížovku, ale nemám pri sebe pero. A tak čítam inzeráty a premýšľam, že možno uvidím nejakú prácu pre Katie – alebo aj pre seba, hoci viem, že nikdy neodídem z firmy Hallow & Reed. Platia mi dobre a viem, čo robím, a nebyť môjho šéfa, bolo by to dokonalé. Zákazníci sú väčšinou milí. Ide hlavne o začínajúce firmy, ktoré hľadajú kancelárie, alebo o firmy, ktorým sa darí a hľadajú väčšie priestory. Nemáme veľa obytných priestorov, ale byty nad obchodmi vyhovujú mladým ľuďom, čo si hľadajú ubytovanie prvý raz alebo majú nízky príjem. Dosť často mám dočinenia s čerstvo rozvedenými alebo opustenými manželmi. Keď sa mi to zdá vhodné, niekedy im hovorím, že viem, čo prežívajú.

„Dopadlo to dobre?“ spytujú sa vždy ženy.

„Nič lepšie som nemohla urobiť,“ odvetím sebaisto. Presne to chcú počuť.

Nehľadám prácu pre devätnásťročnú dievča, čo chce byť herečkou, ale zahnem rožtek na stránke s inzerátom firmy, čo hľadá manažérku. Neškodí vedieť, čo je v ponuke. Chvíľu si predstavujem, ako vojdem do kancelárie Grahama Hallowa, podám mu výpoveď a poviem, že už mám dosť toho, že sa ku mne správa ako k špine. Potom pozriem na plat, ktorý ponúkajú, a pripomeniem si, ako dlho mi trvalo, kým som sa prepracovala k platu, z ktorého sa dá vyžiť. Nehovorí sa, že lepší vrabec v hrsti?

Na posledných stránkach *Gazette* sú samé inzeráty na financie a nebankové pôžičky. Úmyselne sa vyhýbam inzerátom na pôžičky – vzhľadom na tie úrokové sadzby by človek musel byť šialený alebo zúfalý – a pozriem na spodok stránky, kde sú inzeráty na erotické služby alebo telefonické chaty.

Vydatá žena hľadá partnera na diskkrétne neformálne stretnutia. Pošlite sms v tvare ANJEL na číslo 69998 na zaslanie fotky.

Zvraším nos skôr nad závratnou sumou za esemesku, než nad ponúkanými službami. Kto som, aby som posudzovala, čo robia iní? Už chcem obrátiť stránku, zmierená s tým, že si prečítam o včerajších futbalových zápasoch, keď zbádám inzerát pod Anjelom.

Na sekundu sa mi zazdá, že ma klame zrak, silno žmurknem, ale nič sa nezmení.

Som taká zaujatá tým, čo vidím, že si ani nevšimnem, keď sa vlak znova pohne. Zrazu vyrazí a mňa hodí nabok, takže automaticky vystriem ruku a opriem sa o susedovo stehno.

„Prepáčte!“

„To nič, nič sa nestalo.“ Usmeje sa a ja sa donútim opäť tovať mu úsmev, ale srdce mi divo búši a ohromene hľadím na inzerát. Je pri ňom uvedené rovnaké upozornenie o cene telefonických hovorov a číslo sa začína 0809. Webová adresa je www.najditupravu.com. No ja hľadím na fotku. Je zostrihnutá, ale jasne vidieť blond vlasy a kúsok ramienka čierneho topu. Žena je staršia než ostatné, čo ponúkajú erotické služby, ale fotka je taká zrnitá, že je ťažké odhadnúť presný vek.

Ibaže ja viem, koľko má žena rokov. Viem, že má štyridsať. Lebo tá žena v inzeráte som ja.